

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΣΤΗΝ Θ. ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

«Τούς προσερχόμενους ἐν τῷ σε-πτῷ, ἱερῷ ναῷ σου, ἐν Βεροῖα, πά-τερ Λουκᾶ, ... ναούς δόξης Κυ-ρίου, γενέσθαι πρέσβευε».

Αὐτή τή θερμότατη ἱκεσία πρὸς τόν ἐορταζόμενο σήμερα καί ἰδιαι-τέρως τιμώμενο στήν Ἱερά μας Μονή καί στήν Ἱερά Μη-τρόπολή μας, ἅγιο Λουκᾶ, ἀρχιεπίσκοπο Συμ-φερουπόλεως, τόν ἱατρό καί θε-ραπευτή, ἀναπέμπει ὁ ὕμνο-γρά-φος τῆς Ἐκκλησίας μας ἐκ μέρους ὄλων τῶν προσερχομένων στόν ἱερό του ναό καί προσκυνούντων τά σεπτὰ καί χαριτόβρυτα λείψα-νά του.

Καί τί τοῦ ζητᾶ; Τοῦ ζητᾶ νά πρε-σβεύει στόν Θεό νά γίνουμε ὅλοι οἱ προσκυνητές του «ναοὶ δό-ξης Κυ-ρίου», νά γίνουμε δηλαδή ὅλοι ἐμεῖς πού ἤρθαμε σήμερα γιά νά τιμήσουμε τόν ἅγιό μας καί νά ἀσπασθοῦμε τό θαυματουργό καί μυρόβλυτο λείψανό του, αὐτό πού ἔγινε καί ὁ ἴδιος. Νά γίνουμε ναοὶ Θεοῦ ζῶντος καί νά δοξάζουμε τόν Θεό «ἐν τῷ σώματι ἡμῶν καί ἐν τῷ πνεύματι ἡμῶν», ὅπως μᾶς προ-τρέπει ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπό-στολος Παῦλος.

Διότι, ἐάν σήμερα τιμοῦμε τόν ἅγιο Λουκᾶ καί δεχόμεθα τήν εὐ-λογία καί τή χάρη ἡ ὁποία ἐκπη-γάζει ἀπό τά ἱερά λεί-ψανά του, αὐτό εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς χάρι-τος τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία ἐνοικεῖ σέ αὐτά, ὅπως ἐνοικοῦσε καί στό σῶ-μα του ἐν ζωῇ.

Ὁ ἅγιος Λουκᾶς εἶχε τή χάρη τοῦ Θεοῦ, γιατί εἶχε καταστήσει τόν ἑαυτό του κατοικητήριο τοῦ Θεοῦ. Ἡ ζωή του, ἡ ὁμολογία του, ἡ δια-κονία τῶν ἀδελφῶν του, ἡ ὑπο-μο-νή καί ἡ καρτερία του στούς διωγ-μούς, τίς ἐξορίες καί τίς φυ-λα-κί-σεις ἦταν ὅλα πρὸς δόξαν Θεοῦ. Γιατί γιά τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ὑπη-ρε-τοῦ-σε τούς ἀνθρώπους ὡς ἱατρός καί ὡς Ἐπίσκοπος· γιά τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ δέν δεχόταν νά ὑπο-κύψει στίς πιέσεις πού τοῦ ἀσκοῦσε τό ἄθεο καθεστώς νά ἀρ-νηθεῖ τήν πί-στη του, νά μήν κάνει πρὶν ἀπό τό χειρουργεῖο τήν προ-σευ-χή του καί νά μήν δίδει τήν εὐ-λογία τοῦ Θεοῦ στούς ἀσθενεῖς του πού τή ζητοῦ-σαν.

Ὅλες οἱ δοκιμασίες πού ὑπέμεινε ὁ ἅγιος Λουκᾶς ἦταν γιά ἐκεῖνον «τά στίγματα τοῦ Χριστοῦ», τά ὁποῖα ἔφερε «ἐν τῷ σώματί του», κατὰ τόν οὐρανοβάμονα ἀπόστο-λο Παῦλο· ἦταν στίγματα πού ἔφθει--ραν τό χοϊκό σῶμα του καί συσ-σώρευαν ἀσθένειες καί πό-νους, ἀλλά συσ-σώρευσαν συγχρό-νως καί τή χάρη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία τόν ἀγίαζε ὄχι μόνο ψυχικά ἀλλά καί σωματικά, καί καθιστοῦσε τήν ὕπαρ-ξή του «ναόν δόξης Κυρίου».

Αὐτό ὅμως τό ὁποῖο ἐπέτυχε ὁ ἅγιος Λουκᾶς ἔχουμε καί ἐμεῖς, ἐάν θέλουμε, τή δυνατότητα νά τό ἐπιτύχουμε στή ζωή μας. Καί μπο-ροῦμε μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί τίς πρεσβεῖες τοῦ ἁγίου Λουκᾶ, πού ἐπικαλεσθήκαμε, νά τό δοῦμε νά πραγματώνεται προο-δευτικά στή ζωή μας. Διότι ὁ Θεός δέν στερεῖ τή χάρη του ἀπό κανέ-ναν, οὔτε ἀρ-νεῖται νά ἐνοικήσει στήν ψυχή μας, ἀρκεῖ νά βλέπει τήν προσπά-θειά μας καί τή διά-θε-σή μας νά τόν ἔχουμε μέσα μας, νά ἐπιθυ-μοῦ--με καί νά ἐπιδιώκουμε νά ζοῦμε μέσα στήν παρουσία του. Διότι αὐτό εἶναι τό μεγαλύτερο θαῦμα, τό ὁποῖο ὅλοι μποροῦμε νά τό ζήσουμε, ἐάν τό θέλουμε καί ἐάν τό πιστεύουμε.

Καί μπορούμε νά τό ζήσουμε με-τέχοντας στό μυ-στήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας, στό ὁποῖο δέν ἀναπα-ριστοῦμε ἀπλῶς αὐ-τό τό ὁποῖο τέ-λε-σε ὁ Κύ-ρι-ός μας κατά τόν Μυ-στι-κό Δεῖ-πνο, ἀλλά κοινωνοῦμε τό Σῶ-μα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Ἐνω-νό-μα-στε μαζί του καί τόν ἔχου--με μέσα στήν ψυχή καί στό σῶμα μας, ἔστω καί ἂν κάποιοι τό τελευταῖο διάστημα φαίνεται ὅτι δέν τό πι-στεύουν. Κι ὅχι μόνο δέν τό πι-στεύ-ουν, ἀλλά διαβάλλουν καί τήν πίστη τῆς Ὁρθο-δόξου Ἐκ-κλη-σίας μας καί βλα-σφημοῦν τό Ἅγιο Πνεῦμα τό ὁποῖο μετα-βάλλει τόν ἄρτο καί τόν οἶνο στό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χρι-στοῦ, λέγοντας ὅτι εἶναι δυνατόν νά μεταδοθοῦν δι' αὐτοῦ ἀσθέ-νει-ες.

Σέ ὅλους αὐτούς ἀπαντᾷ σήμερα ὁ ἅγιος Λουκᾶς τονίζοντας σέ μία ὁμιλία του τήν ἀλη-θινή παράδοση τῆς Ὁρθο-δό-ξου Ἐκκλησίας μας.

Κάποια γυναίκα, λέει, στή Ρώμη, ἔψησε πρόσφορα καί τά πῆγε στόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Διάλογο, πάπα Ρώμης. Ὅταν πλησίασε νά κοι-νω--νήσει, γέλασε, καί ὁ ἅγιος τήν ρώ-τη-σε: «Γιά ποιόν λόγο γέλα-σες;» «Πῶς νά μήν γελάσω», τοῦ εἶπε, «ἐγώ ἡ ἴδια ἔψησα τόν ἄρτο καί ἐσύ λές ὅτι αὐτό εἶναι ἀληθινό Σῶμα Χριστοῦ;»

Τότε ὁ ἅγιος Γρηγόριος σήκωσε τά μάτια του στόν οὐρανό καί προ-σευχήθηκε στόν Θεό νά πείσει αὐ-τή τή γυναίκα ὅτι μεταλαμ-βά-νει τό ἀληθινό Σῶμα καί τό ἀληθινό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Καί μέ τήν προσευχή του ὁ ἄρτος καί ὁ οἶνος μετατράπηκαν ξαφνικά σέ ἀλη-θι-νό ἀνθρώπινο σῶμα καί αἷμα.

Βλέποντας αὐτό ἡ γυναίκα ἄρχι-σε νά τρέμει ἀπό φόβο. Καί ὁ ἅγιος Γρηγόριος προσευχήθηκε πάλι καί τό σῶμα καί τό αἷμα μετατράπηκε ξανά σέ ἄρτο καί οἶνο.

Τό μεγάλο αὐτό θαῦμα τῆς μετα-βολῆς τοῦ ἄρτου καί τοῦ οἶνου σέ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ, συνεχίζει ὁ ἅγιος Λουκᾶς, τό γνωρίζουμε ἀπό πολλούς βίους ἀγίων, μεταξύ αὐτῶν καί ἀπό τόν βίο τοῦ ὁσίου Σεργίου τοῦ Ραντονέζ.

Ὅταν τελοῦσε κάποτε ὁ ὁσιος τή θεία Λειτουργία καί ἐκφωνοῦσε τά τε-λευταῖα λόγια τοῦ μεγάλου αὐ-τοῦ Μυστηρίου, «Μεταβαλὼν τῷ Πνεύ-μα-τί σου τῷ ἀγίῳ», ἕνας μα-θη-τής του εἶδε ὅτι ὁ ὁσιος Σέργιος περικυκλώθηκε ὁλόκλη-ρος ἀπό φλόγα. Καί ἡ φλόγα αὐτή ἔφυγε ἀπό τόν ὁσιο καί μπῆκε μέσα στό ἅγιο Ποτήριο μέ τόν οἶνο.

Αὐτό ἀποτελεῖ μία ἐμφανῆ ἀπό-δει-ξη τῆς παρουσίας τοῦ ἀγίου Πνεύματος στό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας, τό ὁποῖο καθιστᾷ καί ὅσους μεταλαμβάνουν μέ πίστη καί ἐν καθαρῷ συνειδότη «ναοὺς τῆς δόξης τοῦ Κυρίου».

Αὐτή τήν πίστη τῆς Ἐκκλησίας μας, αὐτή τήν πίστη μας θά πρέπει νά ὁμολογοῦμε καί ἐμεῖς, ὅπως τήν ὁμολογοῦσε καί ὁ ἅγιος Λου-κᾶς, τοῦ ὁποίου τή μετα-κομιδὴ τῶν ἱερῶν λειψάνων στήν Ἱερά Μονή μας ἐορτάζουμε σήμε-ρα, σέ ὅλους ἐκείνους πού ἀμ-φι-σβητοῦν τή δύναμη καί τό θαῦ-μα τοῦ μυ-στηρίου τῆς θείας Εὐχα-ρι-σίας, ἐάν θέλουμε νά τιμοῦμε πράγματι τόν ἅγιο Λουκᾶ καί νά τοῦ ἐκφρά-ζουμε τήν εὐγνωμο-σύ-νη μας γιά τίς ἀπειρες δωρεές του καί ἐάν θέλουμε νά εἶναι καί γιά μᾶς ἀκοί-μη-τος πρεσβευτής στόν θρόνο τοῦ Κυρίου μας.